

ဝင်းဝင်း စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နတ်သမီး

မုန်တိုင်းကိုမုတ်သောက်တဲ့ လ

L လင်း

အခန်း (၁)

မျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်းကျနေသော မီးသီး၊ အဝါရောင် အောက်တွင် လူတစ်ဦး ထိုင်ခုံပေါ်၌ ဖရိုဖရဲ ထိုင်နေ၏။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ထိုင်ခုံကျောမှီနှင့် လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ထားသည် ။ ခြေထောက်တစ်ဖက်စီက ထိုင်ခုံ၏ ခြေချောင်း တစ်ချောင်းစီမှာ ချည်နှောင်ထားခြင်း ခံနေရသည် ။

သတိက ရတစ်ချက် မရတစ်ချက်။

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကို ကြည့်စမ်း”

ဖူးရောင်နေသည့် မျက်နှာကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ပုတ်ရင်း ခေါ်နေသူက ဘမြိုင်။

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကို ကြည့်လို့ ပြောနေတယ်”

သူ မရမက မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ လက်သီးတစ်လုံးက မေးရိုးဆီသို့ ဝင်လာပြန်သည် ။

“ဟား ဟား အခုကျတော့လည်း မင်းက သနားဖို့ ကောင်းနေပြန်ရော”

ဘမြိုင်က နောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး ဝတ်ထားသည့် သားရေလက်အိတ် အမည်းကိုချွတ်ကာ ဘေးနားမှာ ရပ်နေသည့် လူဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည် ။

“ငါမင်းကို ပေးခဲ့တဲ့ အချိန်က မနည်းဘူး သဘာ၊ မင်း ငါ့ကို ပြန်မဆင်နိုင့်တာ မင်း ညံ့လို့ ပေါ့”

“ကျုပ်ကို အချိန်နည်းနည်း ထပ်ပေးပါ”

နာကျင်မှုကို ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်ရင်း သူတောင်းဆိုတော့ ဘမြိုင်က ရယ်ပြန်သည်။ ။

“မင်း တော်တော်ကြောင်တာပဲ။ မင်းကိုငါ အချိန်လုံလုံလောက်လောက် ပေးခဲ့တယ်လေ၊ မင်းလက်ထဲမှာ လည်း လုံလောက်တဲ့ ငွေကြေးပမာဏ ရှိနေခဲ့တာပဲ၊ မင်းဘာသာမင်း သုံးဖြုန်းပစ်လိုက်တာလေ”

ပြောရင်း ဘမြိုင်က သူ့ကို ကျောပေးရပ်သည်။ ။

“သဘာ သဘာ မင်း တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ငါက မင်းကို သေမှာ ကို ကြောက်တတ်လိမ့်မယ် ထင်ထားတာ၊ မင်းက မကြောက်ဘူးပဲ၊ အဲဒီတော့လည်း မင်းဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာ ပေါ့”

ဘမြိုင်က ရပ်ရှင်တွေထဲကလို လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးသည်။ ။ ဘေးမှာ ရပ်နေသည့် တပည့်တွေထဲမှ တစ်ယောက်က အဝတ်နက်နှင့်ဝတ်ထားသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဘမြိုင်လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ။

ဘမြိုင် အဝတ်စကို ဖယ်ပစ်လိုက်တော့ သန့်ရှင်းနေသည့် ဓားသွားက မီးရောင်အောက်မှာ ပြက်ခနဲ လက်သွားသည်။ ။

ဘမြိုင် သူ့နားကို တိုးလာရင်း ခါးကို ကုန်းချလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ဓားနှင့်လည်ပင်းကို တွေ့ရင်း

“တာတော့ သဘာ လူရင်းကြီးကို ရှင်းရတာ စိတ်တော့ မကောင်းဘူး ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွာ ကဲ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ”

သူ မျက်လုံးတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရသမျှ ဖွင့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်ကို သတ်ရင် ခင်ဗျား ပိုက်ဆံတွေ အားလုံး ဆုံးမှာပဲ”

တင်းတင်းထောက်ထားသည့် ဓားသွားက နည်းနည်းတော့
ပြေသွားပြီး ပြန်တင်းလာပြန်သည်။ ။

“မခြောက်နဲ့ သဘာ၊ ငါက ခြောက်တိုင်း မကြောက်ဘူး”

“ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံတွေ ပြန်လိုချင်ရင် ကျုပ်
ပြန်ဆပ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်ကို အချိန်တော့ နည်းနည်း ထပ်ပေး”

ထောက်ထားသည့် ဓား လုံးဝ ပြေကျသွားသည်။ ။ ဘမြိုင်က ဘောင်း
ဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားသည့် အဝတ်စနက်ကို ပြန်ထုတ်ရင်း ဓားကို ပြန်
ပတ်သည်။ ။

“သဘာ မင်းကို နောက်ဆုံးအနနဲ့ ငါ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်း
ထွက်ပြေးဖို့ မကြံနဲ့ နော်၊ ငါ ဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်း သိပါတယ်၊
မင်းပြောတဲ့ စကား မင်းတည်ပါစေ”

ဘမြိုင်က ပြောပြီးပြီးချင်း သူ့တပည့်တွေဘက် လှည့်ကာ ခေါင်းဆတ်
ပြ၏။ ဘမြိုင် တပည့်တွေက သူ့ကို တုပ်ထားသည့် ကြိုးကို လာဖြေ
ပေးသည်။ ။

သူ မထနိုင်သေးပါ။ သို့သော် လက်နှစ်ဖက်ကို လက်တန်းပေါ် တစ်ဖက်
စီ တင်ရင်း ခပ်ယဲ့ယဲ့ အပြီးနှင့် ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။ ။

ယောက်ျားပီသ ချောမွေ့သည့် မျက်နှာက ညိုတစ်ကွက် မည်းတစ်ကွက်
နှင့် သွေးတွေ စို့နေ၏။ ဘမြိုင်က ရယ်သည်။ ။

“မင်းရဲ့ ရုပ်ရည်ကြောင့် မင်းဒီလို ပျက်စီးနေတာ သဘာ၊ အခုအချိန်

မှာ တော့ မင်း ရုပ်က ပျက်နေတာပေါ့ကွာ၊ နောက်တော့ ပုံမှန် ပြန်ဖြစ် လာမှာ ပေါ့၊ ထားပါ မင်းကို အချိန် တစ်လပေးမယ်၊ ငါ့ပိုက်ဆံတွေ ပြန် ရှာခဲ့”

ဘမြိုင်က လှည့်ထွက်တော့ သူ ထိုင်ခုံမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည် ။ လူက တစ်ချက်တော့ ယိုင်သွားသည် ။ ချက်ချင်း ဘမြိုင် တပည့်တွေ က သူ့ကို ဝိုင်းလာ၏။ ဘမြိုင်က မျက်လုံးစွေကြည့်သည် ။

“ဟိုး ဟိုး မင်းတို့ ဆရာကို ငါဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ကိုဘမြိုင် တစ်လ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား လာနောက်နေတယ် ထင်တယ်”

ဘမြိုင်က သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို အမြင်ကတ် ဖို့ ကောင်းစွာ ပင့်တင်ရင်း လာရပ်သည် ။

“ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ တစ်လအတွင်း ထောင့်ငါးရာကို ကျုပ် ဘယ်လို ရှာနိုင်မှာ လဲ၊ နည်းနည်းတော့ အချိန် ထပ်ပေးဦးဗျာ”

ဘမြိုင် သွားကြားထဲကလေကို လျှာနှင့်စုပ်ယူသည့် အသံလုပ်ပြီး လှ ည့်ထွက်သွားသည် ။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။

“ကိုဘမြိုင် ကိုဘမြိုင်”

သူ ရှေ့တိုးတော့ ဘမြိုင်တပည့်တွေက လက်ဆန့်တန်းရင်း သူ့လမ်း ကို ပိတ်သည် ။

ဘမြိုင် လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်လိုက်ပြီး

“တစ်လပဲ ရမယ် သဘာ၊ အချိန်လောက်တာ မလောက်တာ မင်းအ ပိုင်းပဲ၊ မင်းကို အခုလို အချိန်ထပ်ပေးတာပဲ လွန်လှပြီ၊ နောက်တစ်လကြာရင် ဒီမြေအောက်ခန်းလေးမှာ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့၊ မင်း ရွေးရမှာ က ဟို ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်မှာ လား၊ ဒီကုလားထိုင်ပေါ်မှာ

ထိုင်မှာ လားဆိုတာပဲ၊ သွားပြီ ကိုယ့်လူ”

ဘမြိုင် မြေအောက်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် နှင့် သူတပည့်တွေက လည်း လိုက်သွားသည်။ ။

ကျန်ခဲ့သည် က သူ တစ်ယောက်တည်း။

သဘာ ဘေစင်ဆီသို့ လျှောက်သွားက မျက်နှာသစ်လိုက်သည် ။ ပြီး တော့ ပွနေသည့် ဆံပင်ကို ရေဆွတ်ပြီး သပ်ချလိုက်သည်။ ။

ရေထိသွားတော့ လူက အနည်းငယ်တော့ လန်းလာသလို ရှိသည်။ ။

သူ ကုတ်အင်္ကျီပေါ်က ဖုန်တွေကို ခါ၊ ကြိုးပြေစပြုနေသည့် ရှူးဖိနပ် ကို ကြိုးပြန်ချည်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ။

တစ်လ။ သူ့အတွက် အသက်ရှင်စရာ နောက်တစ်လတော့ ရသွားပြီ။

★

“တင်းတောင်”

ခန့်ဇော် ပါးစပ်ထဲ ထည့်နေသည့် ကြာဆံကြော်ကို ပြန်ချရင်း

“ လာပြီ လာပြီ”

“တင်းတောင် တင်းတောင် တင်းတောင်”

“ဟာ လာပါပြီဆို”

တံခါးဆီသို့ လျှောက်နေရင်းမှာ ပဲ ခန့်ဇော်က စိတ်မရှည်သလို ရေရွတ်သည်။ ။ ထို့နောက် လူချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ကြည့်လိုက်တော့ လက်က အလိုလို တံခါးဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ။

“သဘာ ဟေ့ကောင်ကြီး မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

သူ ဘာမှ မပြောဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို တောက်လျှောက် တက်တော့
ခန့်ဇော် နောက်က ကပ်လိုက်ရင်း တဖွဖွ မေးသည်။ ။

“သဘာ မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ ငါ့ကို ပြောဦးလေကွာ”

“အထိုး ခံရတာလေ မင်း မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

သူ ပြောပြီး အခန်းတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ခုတင်ပေါ် ချက်ချင်း တက်လှဲလို
က်သည်။ ။

စိတ်သက်သာရာ ရတာတော့ အမှန်။

ခန့်ဇော်က စားပွဲရှေ့တွင် ထားသည့် ခုံကိုဆွဲကာ သူ့ခုတင် ဘေးနား
မှာ ထားပြီး ထိုင်ချသည်။ ။

“မင်းကို ဘယ်သူထိုးတာလဲ ပြောစမ်းပါကွာ၊ ငါ သိချင်လွန်းလို့ တစ်
ပိုင်းသေနေပြီ ဟေ့ကောင် သဘာ ပြောလေကွာ”

အဲဒီကောင်က တကယ်ကို မရမက။

“ငဇော် ငါအရမ်းပင်ပန်းနေတယ်ကွာ အထိလည်း နာနေတယ် အဲဒီ
တော့ မနက်ကျမှ ပြောကွာ”

“မရဘူး သဘာ မင်း အခုမပြောရင် မင်း တစ်ညလုံး နားရလိမ့်မယ်
မထင်နဲ့ ငါမင်းနားမှာ ဂီတာ တစ်ညလုံး တီးနေမှာ ”

“ဟာ”

ဂီတာ တစ်ညလုံး တီးနေမည်တဲ့ ။ ခန့်ဇော် ဂီတာ အတီးမကောင်း၍
မဟုတ်ပါ။ ခန့်ဇော် တော်ပါသည်။ ။ ပြဿနာက သူ့ကိုယ်တိုင်က ဂီတာ
ဆိုလျှင် မုန်းနေတာ ဖြစ်သည်။ ။ ဘယ်လောက်ပင် သာယာပါစေ၊ ဘယ်
လောက်ပင် လူကြိုက်များ ပါစေ သူ ဂီတာကိုမုန်းသည်။ ။ ထို့အတွက်လ

ညင်း သူ့မှာ အကြောင်းပြချက် မရှိပါ။

သေချာတာ တစ်ခုက ခန့်ဇော် သူ့လို တစ်ဖွတ်ထိုး တစောက်ကန်းသ
မား၊ ပြောလျှင် ပြောသည့်အတိုင်း သူ့ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်တ
တ်သည့်သူ။ ပြောရလျှင် သူနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ သူငယ်ချင်း။

သူ မှီ တ်ထားသည့် မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်ကာ

“ငါ ဘမြိုင်ရဲ့ အလစ်တိုက်တာကို ခံလိုက်ရတယ်”

“ဘာ ဘာ ဘမြိုင်က ဒီပြန်ရောက်နေပြီ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။

“ဟာ ဒါဆို မင်း ယူထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကြောင့် မင်းကို သူ ပညာ
ပေးလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မင်းဆီကို ငါပြန်လာနိုင်တာပဲ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ ”

“ဘာရယ်”

“သူက ငါ့ကို သတ်မလို့ စီတောင် စီစဉ်ပြီးပြီ ငါအချိန်ဆွဲလိုက်လို့
သာ ပြန်လွတ်လာတာ”

“ဟာ ဒီလူကြီးက တကယ့်ဘီလူးပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းကဘာလို့ အချိန်ဆွဲ
လာတာလဲ”

“အကြွေးဆပ်ဖို့ အချိန်ပေါ့”

“ဘယ်လောက်ပေးလဲ”

“တစ်လ”

“ဒါနဲ့ ဘယ်လောက်ဆပ်ရမှာ လဲ”

“ထောင့်ငါးရာ”

ခန့်ဇော် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်
သွားလေသည်။ ။

★

အခန်း(၂)

သူ့ဘဝပျက်စီးခဲ့တာ သူ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားကတည်းက ဖြစ်သည် ။
မွေးကတည်း အဖေ၊ အမေ မရှိခဲ့သည့် သူ့ကို ဦးလေးက စောင့်ရှောက်ခဲ့
သည် ။

သူ့ဦးလေးက တော်ပါသည် ။ ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်နှင့် ကုမ္ပဏီကြီး တ
စ်ခုကို ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် ဖြစ်အောင် တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သည်
။ သူ့ဦးလေးက တော်သလောက် သူကတော့ ဆိုးသည် ။ လုပ်ချင်တာလု
ပ်သည် ။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးလေးက သူ့ကို ချစ်ပါလျက် ဘယ်တော့မှ စ
ကားကောင်း မပြော။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက သူ့အတွက် အရေးမကြီးပါ။ အ
ဓိကက သူ လုပ်ချင်တာ သူ လုပ်နေရဖို့ ဖြစ်သည် ။

သူ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားမှာ သူ့ဦးလေး အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုနှင့် တိမ်း
ပါးသွားပြန်သည် ။ သူ့အတွက်တော့ ကံဆိုးခြင်း ဖြစ်ပေမဲ့ ကုမ္ပဏီက သူ
ဦးလေး၏ လက်ထောက်ဖြစ်သည့် ဘမြိုင် အတွက်တော့
ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်သာ ဖြစ်သည် ။

တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့ဦးလေးက ကုမ္ပဏီကို သူ့အတွက် ထား
ပေးပြီးသား ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ကလေးသာသာ ရှိသည့် သူ့အတွက်
ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါ။ တန်ဖိုးရှိ၍ တန်ဖိုးထားရမှန်းလည်း သူမသိခဲ့။
အားလုံး ဘမြိုင် လက်ထဲကိုသာ အပ်ခဲ့သည် ။ ကြာတော့ လူယုံက ဖော
က် လာပြီး မောင်ပိုင်စီးတော့သည် ။ ဒါကိုလည်း နာရမှန်း သူ မသိခဲ့။

ဘေးလူတွေ မခံမရပ်နိုင် လာပြောကြတော့မှ သူ့အတွက် အနာဂတ် မရှိ တော့မှန်း သိသည်။ ။

သူ ပြဿနာ ရှာတော့လည်း ဘမြိုင်က လွယ်လွယ်ပင် သူလိုသလောက် ငွေတွေပေးသည်။ သူကလည်း လွယ်လွယ်ပဲ ယူခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ သုံးချင်သလို သုံး၊ ဖြုန်းချင်သလိုဖြုန်းပြီး လိုတိုင်း လက်ဖြန့်တောင်းခဲ့မြဲ။ ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကြာကြာမခံလိုက်ပါ။ ဘမြိုင်က မင်းအသုံးစရိတ်တွေ သိပ်များ နေပြီဆိုပြီး သူ့ကိုတော့ ချုပ်တော့သည်။ ။

လုပ်ချင်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်အဖို့ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် နေဖို့ က မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စဟု သူထင်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူ ဘမြိုင်ဆီသွားပြီး နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကူညီသည့်အနေဖြင့် ပိုက်ဆံချေးပါဟု အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။ ။ ဘမြိုင်က မယုံပေမဲ့ ချေးခဲ့ပါသည်။ ။ ပြန်ဆပ်ဖို့ လည်း ပြောသည်။ ။ သူကလည်း လွယ်လွယ်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ ။

ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ချင်တာလုပ်သည်။ ။ လောင်းကစားဝိုင်းတွေသွားသည်။ ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပျော်ပါးပစ်သည်။ ။ ပိုက်ဆံက ကုန်ပြန်သည်။ ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါ သူ ဟိုစပ်စပ်၊ သည် စပ်စပ်နှင့် ပွဲစားလုပ်လျှင်တော့ ပိုက်ဆံက ပြန်ပြန်ပေါ်လာတတ်သည်။ ။ ဒါ သူ့ဆယ့်ကိုးနှစ်သား အရွယ်ဘဝ ကျင်လည်မှု။

သူလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ ။ သိပ်လည်း မပင်ပန်းသည့် အလုပ်ဆိုတော့ သူက အောင်မြင်သည် ဟု ပြော၍ ရသည်။ ။ ဘမြိုင်ဆီက ယူထားသည့် ပိုက်ဆံကို မဆပ်ဖြစ်ဘဲ ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးဖြစ်ခဲ့တာ ယနေ့အထိ။ ။ ကြာလာတော့ အတိုးနှင့်အရင်းပါ ပေါင်းရင်း အကြွေးတွေက တက်လာသည်။ ။ ဒီကြားထဲမှာ ဘမြိုင်၏ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ကုမ္ပဏီက အရှုံး

ပေါ်တော့ တခြားသူလက်ထဲ အပ်လိုက်ရသည် ။ သို့သော် ဘမြိုင်က အထည်ကြီးပျက်။ ကြော့ကြော့မော့မော့နှင့် နေတုန်း စားတုန်း ဖြစ်သည် ။

ပိုက်ဆံအခြေအနေ သိပ်မဟန်တော့ သူ့ဘက်ကို အာရုံတွေက စုလာသည် ။ အကြွေးကို အတင်း မရမက ပြန်တောင်းတာ သူ ဒီနေ့ အခြေအနေထိ ဖြစ်သည် ။

သူက လုပ်ချင်တာသာ လုပ်တတ်ပေမဲ့ သူ့အလုပ်မှာ တော့ မှန်သည် ။ ထန်သည် ။ ပြတ်သည် ။ အမျိုးသမီးတွေဆိုလျှင် သူ့ကိုရောချင် နှောချင်ကြသည် ။ သူ စပ်ပေးမှ ရသည့် ကားကိုမှ စီးချင်ကြသည် ။ မှန်ရာ ဝန်ခံရလျှင် မိန်းကလေး တော်တော်များ နှင့်လည်း သူ ရည်းစား ဖြစ်ဖူးသည် ။ အဆင့်တော့ ကျော်ခဲ့ပါ။

မနာလိုသည့် သူတွေကတော့ သူ့ကိုရုပ်ကလေး ဗန်းပြစားသည် ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်မြဲ။ ထိုသို့ ပြောတိုင်းလည်း သူနှင့် ပြဿနာ တက်မြဲ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားဖို့ က အဓိက။

“ဘယ်လိုလဲ သဘာ မင်း ဒီလိုပဲ အိပ်နေတော့မှာ လား အကြွေးဆပ်ရဦးမယ်ဆို”

သူ ဘေးနားက ခေါင်းအုံးကို ဆွဲယူတော့ ခန့်ဇော်က ကျော်ယူလိုက်ပြီး

“သဘာ ထလေကွာ”

သူ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။

“ဒီနေ့ပါနဲ့ မှ ငါနားတာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခန့်ဇော် မင်း ဘာတွေ လောနေတာလဲ”

“ဟ ဘာကို လောရမှာ လဲ အန္တရာယ်ရှိနေတာ မင်းလေ အဲဒါကိုရော

မင်းသိရဲ့ လားကွာ”

“ငါ့မျက်နှာ ဖူးရောင်နေတာ အခုမှ ပြောကာစပဲ ရှိသေးတယ် ငါ့အပြင်ထွက်လို့ မရသေးဘူး”

“မင်း အလုပ်က ပွဲစားပဲကွာ မျက်နှာလှဖို့ မှ မလိုတာ”

“ငါ့အတွက်ကတော့ လိုတယ်ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သနားလာကြမဲ့ မျက်လုံးတွေကို ငါမလိုချင်ဘူး အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေ”

ခန့်ဇော်လက်ထဲက ခေါင်းအုံးကို သဘာ့ကိုယ်ပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး

“မင်းကိုတော့ မနိုင်ဘူး လုပ်ချင်တာသာ လုပ်တော့”

ခန့်ဇော် လှည့်ထွက်တော့

“မင်း ငါ့ကိုချည်းပဲ ပြောမနေနဲ့ မင်းလည်း အလုပ်လေး ဘာလေးရှာဦး”

“ငါကအခုမှ အလုပ်ရှာတော့လည်း ဘာထူးမှာ လဲ မင်းလိုနေတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုမှ ဖြည့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး ငါလည်း တစ်ရက်ကို ကားသုံးစီး ရောင်းရရင်တောင်မှ အဲဒီပိုက်ဆံ ပြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး အဲဒီတော့ မင်းလည်း လုပ်”

“အရင်တုန်းကဆို မင်း ဘယ်လိုရှာလဲ”

“အဲဒီ အရင်တုန်းက တစ်လအတွင်းမှာ ရှာတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း မင်းနည်းနည်း သတိရဦး”

“အဲဒါဆို ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာ လဲ”

ခန့်ဇော်က စိုးရိမ်တကြီးနှင့် သူ့ခုတင်ခြေရင်းမှာ လာထိုင်ရင်း မေးသည်။ ။

သူ လှဲနေရာမှ လာထိုင်ပြီး

“ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ ဘမြိုင်သာ တကယ်ငါ့ကို သတ်လိုက်ရင် သူလည်း ထောင်ကျမှာပဲ”

“အေး ထောင်ကျတာကနောက် မင်းသေတာ အရင်လေ”

“ဟား”

သူ တစ်ချက်ရယ်မိသည်။

“မရယ်နဲ့ ဟေ့ကောင် ဒါပေမဲ့ ဘမြိုင်ကရော သူ ဒုက္ခရောက်မှာ သိရင် မင်းကို သတ်ပါ့မလား”

“ခန့်ဇော် ငါပြောတာ သေချာနားထောင်”

ခန့်ဇော် တကယ်ပင် သူ့အနားကပ်လာရင်း သေချာနားထောင်သည်။

။

“ဘမြိုင်ဆိုတဲ့ လူက ဉာဏ် မရှိရင် သာ မရှိရမယ်၊ ပြောရင်တော့ ပြောတဲ့ အတိုင်း တကယ်လုပ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ငါဒီအကြွေးကို ပြန်ဆပ်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ကဲ မင်းသွားတော့ ငါခဏလောက် အိပ်ပြီး ဆင်းခဲ့မယ်”

ခန့်ဇော် ခုတင်ပေါ်မှ ထရပ်ရင်း ထွက်ခဲ့သည်။

ပြန်ဆပ်မယ်လည်း ပြောသည်။ အိပ်တာကျတော့လည်း အခုထိ အိပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

သူ သဘာ့ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲကို မသိ။

ခန့်ဇော် ထွက်သွားတော့ သူ ဆက်မအိပ်ဖြစ်။ နဖူးပေါ် လက်တင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည် က ငါ သေလို့ မဖြစ်ဘူးဟု။

“သဘာရေ သဘာ ဟော့ကောင်”

သူ စားလက်စ ပေါင်မုန့်ကို ပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပြီး

“ဘာလဲကွာ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဘာမှ မပြောဘူး ရော့ ဒီမှာ နားထောင်ကြည့်”

ခန့်ဇော်က သူ့လက်ထဲကို ဟန်းဖုန်း အတင်းထိုးပေး၏။

“ဘာလဲ ငါ့ဆီ ဖုန်းလာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီမှာ Voice Mail ရောက်နေတယ် နားထောင်ကြည့်”

သူ ဖုန်းကို နားမှာ ကပ်ရင်း နံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည် ။

“ဦးက ဦးခင်ဇော်ပါ မောင်ရင့်အဖေရဲ့ သေတမ်းစာကို ကိုင်ထားတဲ့ လူပါ သေတမ်းစာထဲမှာ မောင်ရင့်အဖေက အမွေတွေကို မောင်ရင့်ကို လည်း တစ်ဝက်ခွဲပေးဖို့ ဆန္ဒပြုသွားပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဦးကို ပြန်တော့ ဆက်သွယ်ပေးပါဦး အခု ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ရင် ရပါပြီ ဦး စောင့်နေပါ့မယ်”

အသံက တိတ်သွားသည် ။ သူ ဖုန်းကို နားမှ ခွာလိုက်ပြီး ခန့်ဇော် လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည် ။

“အဲဒါ ဘာလဲ ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ”

ခန့်ဇော် ခပ်မိန့်မိန့် တစ်ချက်ပြီးရင်း သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။

“ဒါကညီစေ့ဖုန်းလေ အခု ညီစေ့ မရှိတော့လို့ ငါ့လက်ထဲ ရောက်လာတာ”

“ညီစေ့က ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“သေပြီလေ မင်းကိုငါ မပြောပြမိဘူးလား”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ။

“ဒီလိုပဲကွာ သူ့မှာ ကလည်း ဆွေမျိုးဆိုလို့ သူ့အမေ တစ်ယောက်တည်းရှိတာ ရှိတဲ့ အမေကလည်း ဆုံးသွားတော့ သူ့အသုဘကို ငါပဲ အစအဆုံး လုပ်ပေးခဲ့ရတာ ဟဲဟဲ အကျိုးဆက်ကတော့ ဒါလေး ငါရလိုက်တာပေါ့ကွာ”

“အခု မင်းမှာ က ဘာရည်ရွယ်ချက် ရှိတာလဲ”

“အမွေကိစ္စတဲ့ မင်းမကြားဘူးလား”

“ညီစေ့က သေပြီလေ”

“ဟိုးဆရာ ဟိုး အဲဒါ ငါပဲသိတာလေ ညီစေ့ အဖေနဲ့ အမေက ညီစေ့ ခုနစ်နှစ်တည်းက ကွဲပြီး ညီစေ့က သူနဲ့ အတူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ရတာလေကွာ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူ့အမေ ဆုံးတာတောင်မှ ညီစေ့အဖေနဲ့ ညီစေ့ ညီမက သွားတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ညီစေ့ ညီမ ဟုတ်လား”

“ဟား ဆောရီး ငါပြောဖို့ မေ့သွားလို့ ညီစေ့မှာ ညီမရှိတယ်လေ၊ သူ ထွက်လာတုန်းက ကောင်မလေးက လေးနှစ်ဆိုတော့ အခုဆို အသက်နှစ်ဆယ်ပေါ့ ၊ ဒီမှာ ဒါညီစေ့တို့ ငယ်ငယ်က အပျော်ရှိက်ထားတဲ့ မိသားစု ဗီဒီယို လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက် ငါအကုန်လုံး ရှာထားမယ် မင်းကသာ

လူကိုယ်တိုင် သွားပေးဖို့ ပဲ”

“ညီစေနဲ့ ငါနဲ့ က ရပ်ချင်း တခြားစီပဲ ခန့်ဇော်”

“သိပ်လည်း မကွဲပါဘူးကွာ နည်းနည်းတော့လည်း တူတာပဲ မတူရင် တောင် ပူစရာမရှိဘူး ညီစေနဲ့ ခုနစ်နှစ်ကတည်းက အိမ်က ထွက်လာတာလေ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း သူက သူ့အဖေနဲ့ မှ မတွေ့ဖြစ်တော့တာ၊ ပြီးတော့ အခုလည်း သူ့အဖေက သေပြီလေ၊ အဲဒါကြောင့် မို့လို့ မင်းကို အမွေပေးဖို့ ခေါ်တာပေါ့ကွ၊ ဘယ်လိုလဲ သဘာ ဘုရားသခင်က မင်းကို မသေစေချင်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

သူ ခန့်ဇော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် တွန့်ကွေး ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ဆက်သွယ်ကြည့်တာပေါ့ကွာ”

*